

Meghatározóan egyéni gondolatok a Belügyi Szemle hetvenéves évfordulójához kapcsolódóan

Fórizs Sándor

Prof. dr. CSc, egyetemi tanár, ny. rendőr dandártábornok
drforizs@gmail.com

1980–1983 között a katonai akadémián tanultam hároméves nappali felkészítés keretében. Ekkor merült fel bennem először, hogy publikálni kellene szakmai tapasztalataimból, és kerestem egy kiadványt, amely a jövőd cikket felvállalná. Tanulmányaimat megelőzően hét évig a határőrségnél őrsön szolgáltam, ebből öt évet mint őrsparancsnok. Ma már sajnálattal nézek vissza erre az időszakra abból a szempontból, hogy a tanyán az ember csak szolgálatszervezést, hivatalos jelentéseket, személyi jellemzéseket írt, szakmai kiadványok, publikációk lényegében nem jutottak el hozzá. A határőrség által megrendelt napilapok és a „cég” saját újságja volt az olvasmányunk, s ezeket a legjobb indulat mellett sem nevezhetjük tudományos anyagoknak. A kapcsolat az úgynevezett külvilággal, a távoli, valóban színvonalas és nem a határőrséghez kapcsolódó kiadványokhoz, igen szűk keresztmetszeten és papírforma levelezésen folyhatott. Ma ámulva és nagy egyetértéssel figyelem a bejelentkezés lehetőségeit, a tervezett publikációk feltöltésének módját, a témák széles körét, a szigorú formai szabályokat, a szerzői után kísérés lehetőségeit. Korrektnek látom az elbírálás rendszerét, és még a jobbító szándékú, de kemény észrevételeket tartalmazó lektori bírálatok is helyénvalók, emelik a javítást követően a cikkek, és ezen keresztül a Szemle megítélését, hírnevét. Visszatérve az 1982-ben leadott első kísérletemre, ma már nem nyújtanám be szűk szakmai volta miatt, amely a Romániából Magyarországon keresztül Jugoszláviába, a hármashatár térségében menekülő határsértők módszereit és a velük szembeni fellépés határőrségi lehetőségeit boncolgatta. Sem szakaszpontok, sem pedig a politikai hangulat miatt nem volt lehozható írás. Ma is örök hálával, tisztelettel gondolok azokra a szerkesztőkre, bírálókra, akik válaszlévlére méltattak, és a publikációt annak ítélték, ami valójában volt, egy ismeretlen jelentkező első kísérletének. Mint válaszolták, az általános hangulat és a konkrét magyar-román kapcsolatok miatt nincs lehetősége a Szemlének

a benyújtott anyagot megjelentetni. Emellett kifizették a kiadásra kerülő publikációkért járó apanázs fele összegét.

Valójában a különböző főiskolákon betöltött beosztásaim során értettem meg teljes mértékben a kiadvány jelentőségét. A katonai és a rendvédelmi (Rendőrtizti Főiskola) felsőoktatási tanintézetek egy ideig, működésük régi időszakában, mintegy üvegbúra alatt tevékenykedtek, részben védve a párhuzamosan működő civil főiskolákra nehezedő elvárásoktól. A hasonló szintű polgári intézmények oktatóival szembeni követelmények csak lassan szivárogtak be rendtartásukba. A publikációk száma, az összegyűjtött hivatkozásaik, a megjelenés minősített kiadványokban, az idegen nyelvű írások hirtelen fontossá váltak az oktatói pályázatok, a vezetői beosztások odaítéléséhez kapcsolódó döntések és a doktori dolgozatok elbírálása során. Korábban soha nem hallottunk a Hirsch féle h-index-ről, a tudományos teljesítmény egy sajátos mérési rendszeréről. Ez ugyan egy adott kutató, tudós, publikáló személy hatását méri, nem pedig a folyóiratét, de a kérdés vice versa is igaz. A rendszeresen megjelenő kiadvány és az ahhoz csatlakozó író jelentősen növelheti idézettsége számát egy szakmailag magasan nyilvántartott sajtóterméken keresztül. Amit a Belügyi Szemle nekünk ezen az úton biztosít, azt nem véletlenül nevezi az irodalom tudományos, másképpen akadémiai lábnyomnak. Ezen keresztül valójában, mint egy indián Scout, végig kísérhetjük egy egyén tudományos tevékenységének alakulását, fejlődését a doktori tanulmányai kezdetétől, szerencsés esetben az akadémiai doktori cím odaítéléséig. Mindebben elévülhetetlen szerepe van a kiadványunknak a megjelenítés lehetőségének biztosításával. Számszerűleg nehezen lehetne kigyűjteni, kimutatni, de a szerzők névjegyzékéből látom, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem milyen sok oktatója, és a Rendészettudományi Doktori Iskola milyen sok doktorandusz hallgatója veszi igénybe a Szemle által kínált lehetőséget kutatási eredményei bemutatására, és ezen keresztül az oktatói-hallgatói követelmények teljesítésére. Ne feledkezzünk meg a további előnyökről se. Ma már számtalan hasonló kiadvány létezik, a szervezetek versenyeznek egymással szakmai profiljuk tudományos értékű sajtóval történő megtámogatásában. Mindez a párhuzamos kínálat nem csökkenti és nem veszélyezteti a Szemle értékét. Egyrészt a régi működési volta, a meglévő rendészeti patinája, másrészt széles körű olvasottsága, véleményem szerint további elsőséget, az elsők közötti egyik helyet biztosítja a számára. Az országos ismertség és elismertség rendkívüli eredmény. Az újság sokoldalúsága, a feldolgozott, közreadott témák széles skálája, az idegen nyelvű publikálás lehetősége, valamint az egyes számok gyakori megjelenése növeli értékét. Itt nem csupán megjelenési lehetőségekről beszélhetünk. Az olvasó egyes tanulmányokból (Dános, Hornyik & Szabó, 2021) információkat szerezhet a tudományos publikálás és cikk megjelentetés

legújabb fejlődési eredményeiről, módszereiről, informatikai sajátosságairól, a szerkesztőség törekvéseiről. Megismerhetjük mások kutatási irányait, eddigi eredményeit, kapcsolatot teremthetünk az azonos vagy rokon területet vizsgálókkal, átvehetünk és átadhatunk nézeteket, eredményeket. Kedvező lenne, ha az elmúlt hetven év valamennyi dokumentumát egy elektronikus archívumból közvetlenül lehívhatná és felhasználhatná az érdeklődő.

Minden időszaknak megtaláljuk a saját felkapott kutatási témáit. Napjainkban ilyenek bizonyultak a migráció, a menekültügy, a terrorizmus, vagy még újabban a Covid publikációi. Mindezekon keresztül a különleges jogrend sokirányú megközelítése. Ha kitekintünk Németországra, amely állam már ezer éve bizonyos szempontokból mértékadó hazánk számára, nincs különösebb hátrányunk a publikálási lehetőségekre és színvonalra vonatkozóan. Természetesen ott a nagyságrendek mások a 82 milliós államból és a 19 önálló rendőrségből következően.

Egy észrevételt azonban szeretnék ezzel kapcsolatban megemlíteni, egy hozzáállási sajátosságot, egy közlési-kutatási tendencia másik végletét, ami kiadványainkban is pontosan nyomon kísérhető. A német rendőrségeknek történelmükre visszatekintve semmi büszkeségre sincs okuk a császári rendőrségre és a Harmadik Birodalom rendőrségére vonatkozóan. Ez pedig több évtizedes időszak. Különösen nem a demokratikus jogállam szempontjából. A Harmadik Birodalom kifejezés használatát egyébként Adolf Hitler 1941-ben betiltotta, helyette a „Nagynémet Birodalom” megnevezést alkalmazták. Napjainkban a német történészek „Német Birodalomként” definiálják az időszakot. A rendőr iskolákban és a sajtóban, tudományos kiadványokban részletesen és elismeréssel méltó realitással dolgozzák fel az akkor történeteket (Curilla, 2006). Mondhatjuk, aki a múltjával nem képes szembenézni, a jövőjét sem fogja jól építeni. Nálunk mintha mindez hiányozna. Nézzük végig a publikációs listákat! Történelem szinte alig. Úgy tűnik, nem érdemes a szakmai történetekkel foglalkozni.

Nagyra tartom a Belügyi Szemle kiadványt. Rövid észrevételemet születésnapj jókívánsággal és a munkatársaknak szóló gratulációval szeretném befejezni.

Felhasznált irodalom

Curilla, W. (2006). *Die deutsche Ordnungspolizei und der Holocaust im Baltikum und in Weissrussland, 1941-1944*. Ferdinand Schoningh. <https://d-nb.info/974118737/04>

Dános V., Hornyik Zs. & Szabó Cs. (2021). Tükör: A Belügyi Szemle útja a kvartilisek táborába – fejlesztések, eredmények, feladatok. *Belügyi Szemle*, 69(1), 11–33. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2021.1.1>

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

Fórizs S. (2022). Meghatározóan egyéni gondolatok a Belügyi Szemle hetvenéves évfordulójához kapcsolódóan. *Belügyi Szemle*, 70(11), 2265–2268. <https://doi.org/10.38146/BSZ.2022.11.20>

